

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobkyně: **T. T. H.**
narozená X, státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupena Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Moravské náměstí 13, Brno

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2025, č. j. CPR-54951-8/ČJ-2024-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Odůvodnění:**Řízení o správním vyhoštění**

1. Dne 16. 5. 2024 Policie České republiky při pobytové kontrole žalobkyni zajistila podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, neboť zjistila, že žalobkyně je zařazena v evidenci nežádoucích osob (dále „ENO“) do 12. 8. 2024.
2. Téhož dne zahájilo Krajské ředitelství policie Středočeského kraje (dále „Krajské ředitelství policie“) řízení o správním vyhoštění žalobkyně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), neboť zjistilo, že žalobkyni bylo již uloženo správní vyhoštění dne 10. 8. 2022, na základě něhož je žalobkyně vedena v ENO.
3. Při výslechu žalobkyně uvedla, že je rozvedená a má 4 děti. Dvě starší děti (22 a 20 let) žijí ve Vietnamu s prarodiči. Mladší syn L. B. N. H. se narodil v roce X v X, jeho otec v ČR nežije a není s nimi v kontaktu. Syn má vietnamské občanství a v ČR nemá povolený pobyt. Syn žije celý život v ČR, vyjma dvou dovolených ve Vietnamu. Chodí zde do třetí třídy základní školy. Nejmladší dcera, B. V. N., se narodila v roce X v ČR, má vietnamské občanství a také zde nemá povolený pobyt. S dcerou je žalobkyně doma. S otcem dcery jsou milenci, on má svoji rodinu. Stýkají se každý víkend či jednou za dva týdny. K dotazu, zda má žalobkyně v ČR či v jiném členském státu EU nějaké další osoby blízké, žalobkyně odpověděla, že nemá. V roce 2017 žalobkyně požádala o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení s tehdejšími druhem, panem A. K dotazu, zda si je vědoma toho, že řízení o této žádosti bylo v roce 2019 zastaveno a v rozhodnutí o vyhoštění ze dne 23. 4. 2018 bylo toto soužití označeno za účelové, žalobkyně odpověděla, že si toho je vědoma. Od té doby o další pobytové oprávnění nežádala. Svého právníka požádala, aby podal žádost o pobyt, ale neví, zda tak učinil. V ČR byla poprvé v roce 2013, chvíli v roce 2018 pobývala v Polsku, od té doby jinde než v ČR nebyla. Je si vědoma, že již třikrát bylo rozhodnuto o jejím vyhoštění (rozhodnutí ze dne 7. 11. 2013, 23. 4. 2018 a 10. 8. 2022). Věděla, že má do 11. 8. 2023 vycestovat z EU, ale má zde malou dceru, s níž vycestovat nechce a nemůže. Vyhoštění by považovala za nepřiměřený zásah do rodinného života, neboť obě mladší děti se v ČR narodily a chce, aby zde chodily do školy a žily tady. A ona s nimi. Pokud by vycestovala do Vietnamu, vrátila by se domů ke svým rodičům a starším dětem.
4. Dne 11. 7. 2024 byl vyslechnut jako svědek pan A. T. N., otec nejmladší dcery žalobkyně. Uvedl, že je ženatý s paní T. T. H. N., s níž má dvě děti. S žalobkyní má dceru B. V. N. Na další otázky odmítl odpovídat.
5. Dne 12. 7. 2024 vydalo Ministerstvo vnitra závazné stanovisko podle § 120a zákona o pobytu cizinců se závěrem, že vycestování žalobkyně do Vietnamu je možné.
6. Rozhodnutím ze dne 8. 11. 2024, č. j. KRPS-130245-94/ČJ-2024-010025-ZZC (dále „prvostupňové rozhodnutí“), Krajské ředitelství policie uložilo žalobkyni vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců. Současně stanovilo dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území, v délce 2 let. Počátek doby, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území, odvíjelo s odkazem na § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ode dne, kdy žalobkyně vycestuje. V odůvodnění Krajské ředitelství policie dospělo k závěru, že žalobkyně opakovaně porušuje právní předpisy a maří výkon správního vyhoštění. Odkázalo na předchozí rozhodnutí o jejím vyhoštění ze dne 7. 11. 2013, ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

23. 4. 2018 a ze dne 10. 8. 2022, které je po využití všech opravných prostředků pravomocné a vykonatelné.

7. Odvolání žalobkyně zamítl žalovaný shora uvedeným rozhodnutím ze dne 16. 9. 2025 (dále „napadené rozhodnutí“). Poukázal na to, že žalobkyně nevycestovala do 11. 8. 2023 a svým nepřetržitým pobytem až do 16. 5. 2024 mařila výkon správního vyhoštění a opakovaně porušovala právní předpisy. Nerespektovala ani předchozí zákazy pobytu uložené dřívějšími rozhodnutími o jejím vyhoštění. Žalovaný také poukázal na to, že žádost nejmladší dcery žalobkyně o české státní občanství byla zamítnuta, což potvrdil též Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 7. 2025, č. j. 6 A 18/2025-40. Přiměřeností rozhodnutí o vyhoštění se řádně zabývalo již Krajské ředitelství policie na str. 9–12 prvostupňového rozhodnutí. S tímto posouzením se žalovaný ztotožnil. Žalovaný označil situaci žalobkyně v zemi původu za příznivou, neboť tam žijí jak její rodiče, tak její dvě starší děti. Návratem do země původu by tak došlo ke spojení celé rodiny. Žalobkyně s mladším synem Vietnam opakovaně navštívili a žádné nebezpečí jim tam nehrozí. Žalobkyně tam má zázemí a zná i tamní jazyk. Zájem mladšího syna žalobkyně na pokračování školní docházky v ČR není zájmem, který by byl způsobilý převážit ostatní okolnosti případu. Žalobkyně neumí česky, tudíž je nanejvýš pravděpodobné, že se synem mluví vietnamsky. Ve Vietnamu tak syn může navázat na již existující, byť možná omezenou, znalost vietnamštiny. Žalovaný dále odmítl tvrzení žalobkyně, že její nejmladší dcera není občankou Vietnamu, s argumentem, že oba její rodiče mají vietnamské státní občanství, tudíž dle tamních právních předpisů získala dcera státní občanství *ex lege* při narození. Ke vztahu mezi nejmladší dcerou žalobkyně a jejím otcem žalovaný poukázal na závěry citovaného rozsudku Městského soudu v Praze, který nedospěl k závěru, že by otec dcery vyvíjel dostatečnou snahu o kontakt s ní a podílel se na její výchově. Proto vycestování žalobkyně s dcerou nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného života nikoho z nich.

Shrnutí žaloby

8. Žalobkyně podala dne 29. 9. 2025 proti napadenému rozhodnutí žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).
9. Žalobkyně nezpochybňuje, že na území ČR pobývala neoprávněně a řízení s ní bylo vedeno důvodně. Namítá však, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně, jejích dětí a otce její dcery. Řízení mělo být překvalifikováno na řízení o povinnosti opustit území ČR podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
10. Žalovaný si byl vědom toho, že syn žalobkyně se narodil v ČR, prožil zde 10 let a chodí zde do školy. Stejně tak si byl žalovaný vědom toho, že syn žalobkyně nemá dostatečné znalosti vietnamského jazyka a bude mít zřejmě problém zařadit se do vietnamského vzdělávacího systému. Syn vietnamštinu ovládá pouze na základní úrovni. Žalobkyni nezbyvá než syna vzít s sebou do Vietnamu, tedy do prostředí, které syn nezná. V případě uložení povinnosti opustit území by žalobkyně mohla syna svěřit do náhradní péče své kamarádky, aby mohl zůstat v ČR, žalobkyně by vycestovala a obratem požádala o nové pobytové oprávnění. Takový zásah by byl oproti vyhoštění minimální. Žalovaný nezvolil postup, který by byl v souladu s nejlepším zájmem dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
11. Dcera vzhledem k svému věku bude také muset opustit území se žalobkyní. Žalovaný však přehlíží, že její otec žije v ČR a s dcerou se pravidelně stýká. Vyhoštění žalobkyně tento styk Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

zcela znemožní. Je proto též v zájmu dcery a jejího otce, aby byla žalobkyni uložena pouze povinnost opustit území.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 1. 10. 2025 uvedl, že zákon o pobytu cizinců mu nedává na výběr, zda přistoupí k vyhoštění či k uložení povinnosti opustit území. K uložení správního vyhoštění postačí, že cizinec naplní příslušnou skutkovou podstatu. K námitce, že žalovaný nepostupoval v souladu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2023, č. j. 45 A 4/2022-15, který aproboval předchozí rozhodnutí žalovaného o správním vyhoštění žalobkyně. Ve zbytku žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí.

Replika žalobkyně

13. Žalobkyně v replice ze dne 14. 10. 2025 namítá, že z § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevyplývá pravomoc správních orgánů stanovit počátek doby, kdy nelze cizinci umožnit vstup na území, způsobem, jakým to učinil správní orgán prvního stupně [*„Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území (...) se stanoví ode dne, kdy cizinka vycestuje z území (...)“*]. Podle žalobkyně začíná tato doba běžet prvním dnem vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění, nikoliv až vycestováním cizince. Rozhodnutí je proto nicotné.

Posouzení věci soudem

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a splňuje formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
15. Dokazování soud neprováděl, protože všechny okolnosti rozhodné pro posouzení žaloby vyplývají z obsahu správního spisu [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS].
16. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.
17. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
18. Žalobkyně svou argumentací nezpochybňuje naplnění podmínek v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců a připouští důvodnost zahájení řízení o jejím vyhoštění. Má však za to, že řízení mělo být „překvalifikováno“ na řízení o povinnosti opustit území.
19. K tomu soud uvádí, že správní orgány primárně zvažují uložení správního vyhoštění a teprve tehdy, shledají-li nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, popřípadě zjistí-li jiný důvod bránící uložení správního vyhoštění, přistoupí případně k uložení povinnosti opustit území České republiky (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 Azs 322/2018-28). Pokud tedy nebyly v řízení o správním vyhoštění zjištěny skutečnosti Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

bránící jeho uložení, neměly správní orgány důvod měnit předmět řízení na povinnost opustit území. Aplikace § 50a zákona o pobytu cizinců přichází v úvahu jen, pokud nebyly naplněny podmínky uložení správního vyhoštění. Pokud jsou splněny podmínky pro uložení vyhoštění, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit (srov. rozsudky NSS ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27; ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, či rozsudek č. j. 45 A 4/2022-15 zamítající žalobu proti předchozímu vyhoštění žalobkyně, odst. 31–36).

20. Posouzení důvodnosti námitky, že řízení o vyhoštění mělo být „překvalifikováno“ na řízení o povinnosti opustit území, tedy závisí na tom, zda byly či nebyly splněny zákonné podmínky pro uložení vyhoštění, zde zejména na tom, zda uložení vyhoštění nebylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně.
21. V tomto ohledu je v první řadě na místě podotknout, že ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední (*ex officio*), nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti tvrzeného zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy. Při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života může tedy správní orgán zpravidla vycházet jen ze skutečností uvedených cizincem, neboť sám o nich nemá přehled a nemůže dál, než kam jej účastník pustí (viz např. rozsudky NSS ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 182/2015-20, ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 Azs 322/2018-28, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34).
22. Zadruhé soud připomíná, že se soudy přiměřeností dopadů vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně a otázkou nejlepšího zájmu jejích dětí zabývaly již při přezkumu předchozích rozhodnutí o vyhoštění žalobkyně, a to zejména ve zmiňovaném rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 45 A 4/2022-15, jehož závěry byly aprobovány usnesením NSS ze dne 3. 3. 2023, č. j. 4 Azs 68/2023-26. Soudy v těchto rozhodnutích již reflektovaly též narození nejmladší dcery i školní docházku mladšího syna v ČR, přičemž dospěly k závěru o přiměřenosti vyhoštění.
23. V nynější žalobě žalobkyně namítá, že žalovaný adekvátně nezohlednil, že se její syn v ČR narodil, žije zde 10 let, chodí zde do školy a nemá dostatečné znalosti vietnamštiny. U dcery měl podle žalobkyně přehlédnout, že její otec žije v ČR a s dcerou se pravidelně stýká.
24. Žalovaný se přiměřeností napadeného rozhodnutí ve vztahu k mladšímu synovi i nejmladší dceři žalobkyně zabýval zejména na str. 8 napadeného rozhodnutí, přičemž zde vycházel mj. z předchozího rozsudku zdejšího soudu č. j. 45 A 4/2022-15 (viz zejména jeho odst. 45 a 46). Žalovaný připustil, že syn má zájem na pokračování ve školní docházce v ČR, nicméně podle něj tato skutečnost nemůže převážit nad dalšími okolnostmi této věci. Žalovaný zdůraznil, že i syn žalobkyně zde žije celý život neoprávněně, s žalobkyní, která nemluví česky, nanejvýš pravděpodobně hovoří vietnamsky, a tudíž ve Vietnamu bude moci na tuto svoji (byť třeba nedokonalou) znalost vietnamštiny navázat. Ve vztahu k nejmladší dceři žalobkyně žalovaný vycházel z toho, že ta má také vietnamské státní občanství (což je závěr, který není v žalobě rozporován), pobývá zde neoprávněně a dále poukázal na závěry aktuálního rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 6 A 18/2025-40, kterým byla zamítnuta

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

žaloba ve věci žádosti dcery o občanství ČR. V něm městský soud konstatoval, že otec dcery s nimi nežije ve společné domácnosti a že nevyvíjel dostatečnou snahu o kontakt s dcerou a o podíl na její výchově. Žalovaný připomněl, že i dle žalobkyně jsou v kontaktu s otcem jednou za týden či za dva týdny. Na argument žalobkyně, že s dcerou nemůže vycestovat kvůli jejímu nízkému věku, pak žalovaný reagoval poznámkou, že v minulosti se stejně starým synem do Vietnamu bez potíží cestovala.

25. Těmto úvahám žalovaného nemá soud co vytknout. Ostatně žalobní argumentace brojící proti těmto závěrům je značně kusá. Jak je patrné z předchozího odstavce, žalovaný nepominul ani školní docházku mladšího syna, ani vztah nejmladší dcery žalobkyně s jejím otcem. Tyto skutečnosti podle soudu oba správní orgány adekvátně zohlednily. Ve shodě se závěry rozsudku č. j. 45 A 4/2022-15 soud dále zdůrazňuje, že žalobkyně založila a rozvíjela svůj rodinný život s oběma mladšími dětmi v ČR v době, kdy byla její pobytová situace nejistá a kdy si mohla a měla být vědoma, že její nepovolený pobyt může být kdykoliv ukončen. Obě mladší děti mají vietnamské státní občanství a v ČR od narození nedisponují žádným pobytovým oprávněním. V takových případech je vyhoštění nesouladné s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze výjimečně (viz např. rozsudek NSS ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020-40, a tam odkazovanou judikaturu). O žádný výjimečný případ v této věci nejde. Žalobkyně má naopak ve Vietnamu rodiče i dvě další děti, za nimiž se může i se svými mladšími dětmi vrátit, dostatečně ovládá tamní jazyk (a stejně tak s nejvyšší pravděpodobností i její mladší děti), a má tak relativně komfortní podmínky k návratu oproti řadě jiných případů. Navíc je třeba zdůraznit silný veřejný zájem na tom, aby žalobkyně na území ČR nadále nepobývala, a to především s ohledem na skutečnost, že již v minulosti jí bylo opakovaně ukládáno správní vyhoštění, které žalobkyně nerespektovala (viz napadené rozhodnutí, případně srov. též odst. 2 rozsudku č. j. 45 A 4/2022-15). Od té doby se zjevně žalobkyně svoji pobytovou situaci nesnažila řešit, naopak ignorovala i třetí uložené vyhoštění.
26. Byť tedy k určitému zásahu do rodinného života žalobkyně, jejích mladších dětí i otce nejmladší dcery napadeným rozhodnutím dojde, soud souhlasí se správními orgány, že nejde o zásah nepřiměřený odporující čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Z toho současně plyne, že zde nebyl důvod ke změně řízení o vyhoštění žalobkyně na řízení o povinnosti opustit území.
27. Námitka, že počátek doby, kdy nelze žalobkyni umožnit vstup na území, byl prvostupňovým rozhodnutím stanoven chybně, byla uplatněna opožděně. Rozšířit žalobu o další žalobní body lze totiž jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.). Tato argumentace žalobkyně poprvé zazněla až v replice podané dne 14. 10. 2025, přičemž poslední den desetidenní lhůty pro podání žaloby připadl na 29. 9. 2025 (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Soud tak k této námitce nemůže přihlížet.
28. Nicotnost ani jinou vadu, k níž by byl soud povinen přihlídnout z úřední povinnosti, soud nezjistil.

Závěr a náklady řízení

29. Z výše uvedených důvodů soud žalobu zamítl pro její nedůvodnost (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně nebyla s podanou žalobou úspěšná.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, jež by svým rozsahem přesahovaly náklady běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. listopadu 2025

Karel Ulík v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.